IUBIRE E PLANUL, PLANUL E MOARTE

— “Love Is the Plan the Plan Is Death” 1973 —

Winner of the Nebula Award for Best Short Story

de James Tiptree, Jr.[1]

[1] pseudonym of Alice Sheldon, (1915-1987)

Traducerea: Mihnea Columbeanu

AMINTIRI...

Auzi, micuţa mea roşioară? Strânge-mă blând, iubito. Frigul creşte.

Îmi amintesc.

-— Enorm de negru sunt, şi de speranţă plin, şi sar pe toate şasele-mi picioare, de-a lung de munţi, în fierbinţeala nouă!... *Schimbătoru-l cânt. Străinul îl cânt! Schimba-se-vor schimbările etern pe-acest pământ?...* O, toate gândurile-mi au de-acum cuvinte! Înc-o schimbare!

Nesăţios m-avânt spre soare, urmând în aer firavul fior. Pădurile s-au făcut iar mai mici. Şi-atuncea văd. Eu sunt acesta! Eu - Eu-Însumi, MOGGADEET - crescut încă mai mare-n frigul iernii! Şi mă uimesc pe mine însumi, Micul-Moggadeet!

Freamăt, ispită răsunând dinspre partea însorită-a lumii. Sosesc!... Şi soarele se schimbă iarăşi. *Prin noapte soarele se plimbă! Într-a luminii pară, el către Vară drumu-şi schimbă!...* Dogoritor e şi Eu-Moggadeet Eu-Însumi. Şi dau uitării iarna cea cu vreme rea.

Memoria mă cutremură.

O, Cel Bătrân!...

M-opresc din goană. Înşfac un copac. Atât de mult dorit-am să-l întreb pe Cel Bătrân. N-am avut timp. Îngheţul. Copacul se prăvale-n josul coastei, privesc căţărătorii-graşi rostogolindu-se. Dar nu mi-e foame.

Da. Cel Bătrân m-a prevenit - nu l-am crezut. Îmi văd de drum, mâhnit... Cel Bătrân ţi-a zis. Frigul, frigul să te ţină-i scris. Îngheţatul frig! Ucigaşul frig! În frig te-am ucis.

Acum, însă, e cald, cu totul altfel. Din nou sunt Moggadeet.

Sar peste-o culme şi-1 văd pe fratele meu Frim.

În prima clipă nu-1 cunosc. E un bătrân negru şi mare! Gândesc. Şi în căldură vom putea vorbi!

Alerg spre el strivind sub tălpi copacii. Uriaşul negru stă ghemuit lâng-o prăpastie, pândind în jos. Spinarea-i neagră are bucle lucitoare la fel ca... ESTE Frim! Friin-cel pe-care-l-hărţuiam, Frim-prea-speriosul! Însă acum i-atât de mare! Frim Gigantul! *E un străin, un schimbător...*

— Frim!

Nu m-aude; turnurile-ochi i-s toate sub copaci. Coada-i zvâcneşte-n chip ciudat, tremurând toată. Ce-o fi pândind?

— Frim! Eu sunt. Moggadeet!

Dar freamătă, doar, din picioare; îi văd pintenii ieşind. Ce mai nebun, Frim ăsta! Mi-aduc aminte cât e de sfios, caut să mă mişc uşor. Ajuns aproape, iarăşi sunt uimit. Acum sunt eu mai mare decât el! *Schimbări!* Pot să-i privesc drept peste umăr, în prăpastie.

Acolo, galben-verziu cald. O poieniţă-arzând vesel în soare. Mi-aplec ochii să văd ce caută Frim şi toate-uimirile aruncă lumea-n aer.

Te văd pe tine.

Te-am văzut.

Te voi vedea întotdeauna. Dansând în focul verde, steluţa mea cea roşie! Atâta de strălucitoare! Atât de mică! De desăvârşită! De aprigă! Te-am cunoscut. O, da, te-am cunoscut din prima clipă, tu, fraga-mea-de-zori-de-zi, micuţă stacojie! *Roşie!* Puicuţă mică roşie, mai mică chiar decât e cel mai mic dintre-ochii mei. Şi-atât de ne-nfricată!

A spus-o Cel Bătrân. Roşu - culoare a iubirii.

Te văd lovind un săltător de două ori cât tine, ochii-mi ies în afară pe când tu sari la el şi te rostogoleşti şi ţipi *Liiilii! Lililiii-ii!* -n copilărească furie. O, vânătorul meu mic şi viteaz, tu nu ştii cum că cineva priveşte drept în adâncul dulcei tale blăniţe-a-iubirii! O, da! -I de rozul cel mai pal, abia-mbibată-n roşu. Nainte fălcile-mi ţâşnesc, şi lumea fulgeră şi se-nvârteşte.

Şi-atuncea Frim, sărman nebun, mă simte înapoia sa şi se ridică.

Dar ce mai Frim! Pungile-beregăţii i se umflă, purpurii-negre, plăcile-i sunt aprinse ca Maica noriior-cei-de-furtună! Sclipindu-şi, clănţănindu-şi pintenii! Coada îi bubuie!

— I-a mea! urlă - de-abia îl înţeleg. Se-aruncă drept asupra mea!

— Stai, Frim, stai! strig, sărind nedumerit în lături. Îl simt fierbinte - cum poate fi Frim sălbatic, sălbatic-de-a-ucide?

— Frăţioare Frim! îl strig blând, a alint. Dar e ceva râu în neregulă! Şi vocea mea tot urlet e! Da, în căldură, şi vreau numai să-l liniştesc, sunt plin de dragoste, - dar răgetul-de-moarte-aleargă-n mine, şi eu mă umflu, clănţăn, tun! De neînvins! Să sfarm - să sfaşii...

Ruşine mi-e.

Mi-am revenit în mijlocul a ce-a mai rămas din Frim,

bucăţi din Frim sunt peste tot, eu însumi îmbibat cu Frim. Însă nu l-am mâncat! Nu, n-am facut-o! Ar trebui de-aceasta să mă bucur? Sfidat-am cumva Planul? Dar beregata îmi era închisă. Nu pentru că acela era Frim, ci doar din pricina dragei de tine. Tu! Unde eşti? Poiana este goală! O, -nfricoşată frică, te-am spăimântat şi ai fugit! Pe dată uit de Frim. De toate uit, numai de tine nu, tu, miez al inimii-mi, preţioasa mea roşioară!

Zdrobesc copaci, smulg stânci din rădăcină, întorc pe dos toată prăpastia! O, unde te ascunzi? Deodată-o nouă teamă mă cuprinde: dacă-n sălbatica mea căutare te-am lovit? Mă strădui să mă liniştesc. Încep să caut, încercuind din ce în ce mai larg peste copaci, tăcut asemeni unui nor, cu ochi atenţi urechi ciulite, spre fiecare poieniţă. Un cântec nou îmi curge prin gâtlej. *Uuuu, Uu-uu*, *Rum-a-luu-ly-lun,* mă tângui. Vânând, vânându-te pe tine.

Zăresc deodat-o neagră namilă în zare şi într-o clipă mă ridic cât sunt de mare şi mugesc. Pe negru să-l atac! Un alt frate să fie? L-aş omorî, dar iată-l că se face nevăzut. Mugesc din nou. Ba nu - *pe mine mă mugeşte,* a negrului putere nouă. Şi totuşi, înlăuntr-adânc, Eu-însumi-Moggadeet priveşte, şi-i cuprins de teamă. Pe negru să-l atac - chiar în căldură? Nu-i nici o siguranţă, cu-adevărat suntem asemenea căţărătorilor-grăsuni? Dar în acelaşi timp se simte - O, ce drept e! O, ce bun e! Dulce-i Planul! Renunţ să te mai caut, cu nou-mi cântec năzuind *Uu-luu* şi *Luuly-rum-a-luu-uu- luu.*

Şi mi-ai răspuns tu! Tu!

Atât de mică, -ascunsă sub o frunză! Ţipând *Li! Li! Liiilii!* Ţipând, ţipând, parte-ngânându-mă, deja stăpânitoare! O, cum mă-nvârt, zdrobesc, caut să privesc sub fiece-mi picior, m-opresc încremenit de groază să nu strivesc micuţul *Lilili! Lii!* Legănător, tânjitor, Moggadeet cuprins de dor!...

Şi te-ai ivit, te-ai arătat!

Iubita mea gâză-de-foc, ameninţându-mă PE MINE!

Când îţi zăresc micuţele gheruţe de vânătoare înălţate, tot pântecul mi se topeşte, mă inundă. Piftie blândă-s tot, din cap până-n picioare. *Blândă!* O, aprig-blând precum o Maică, cred că sunt! Nu astfel simte-o Maică? Din fălci îmi curge suc ce nu e suc al poftei - mă stăpânesc de teamă că te sperii sau că-ţi strivesc mica făptură, tânjesc să mi te prind, să te frământ, să te mănânc dintr-o înghiţitură, în mii de ciuguleli...

O, forţă-a *roşului,* - a spus-o Cel Bătrân! Acum îmi simt mâinile-ascunse, mâinile blânde pe care-ntotdeauna le port ascunse - acum ies la lumină, vin împingând spre capul meu! Ce? Ce...?

Mâinile-ascunse-ncep a frământa şi-a răsuci ceea ce-mi picură din fălci.

Ah, asta mă aţâţă, şi te stârneşte şi pe tine, roşioara mea, nu este-aşa?

Da, da, simt - chin - simt tulburarea ta sfioasă! Cum şi-aminteşte trupul tău chiar şi acum de zorile iubirii noastre, întâile, întâile momente de Leely-Moggadeet. 'N-ainte-a te fi cunoscut pe Tine-Tu-însăţi, şi înainte chiar ca tu să mă fi cunoscut pe Mine. Atunci a început, inimioara mea, cunoaşterea iubirii noastre a început în chiar clipa aceea când Moggadeet al tău privea spre tine-asemeni unei monstruoase nimiciri. Când am văzut cât îmi erai de mică, de neajutorată!

Da, chiar pe când mă arătam asupră-ţi minunându-mă - şi chiar pe când mâinile mele-ascunse trăgeau şi ţeseau soarta - chiar când mi-am amintit cu milă că demult, anul trecut, pe când eram copil, văzusem alte roşioare printre fraţii mei, până ce Maica le-a izgonit. Pe-atuncea nu eram decât un pici cam prostănac - n-am înţeles. Credeam că or să crească ciudate şi nebune în roşeaţa lor şi Maica bine a făcut că le-a gonit. O, Moggadeet nătâng!

Acuma însă te-am văzut pe *tine* flăcăruia mea - Am înţeles! În ziua-aceea chiar te alungase Maica ta. Nicicând nu ai simţit cumplita spaim-a nopţii singură pe lume; nu îţi puteai închipui că monştrii precum Frim te hăituiau. O, puişoru-mi de rubin, o, pică roşie! În veci, juratu-m-am, în veci nu te voi părăsi - şi jurământul nu mi l-am ţinut? În veci! Eu, Moggadeet, *aveam să îţi fiu Maică.*

Mare e Planul, dar eu eram mai Mare!

Tot ce am învăţat în singuraticul meu an de vânătoare, să mă strecor precum văzduhul, să sar, să prind atât de gingaş - toate aceste-nvăţăminte le-am folosit cu tine! Să nu rănesc nici cea mai mică parte din trupul tău strălucitor. O, da! Te-am prins, întreagă, -n toată mica ta desăvârşire, cu toate că îmi sfârâiai şi mă scuipai şi te luptai ca o scânteie-a-soarelui ce eşti. Şi-atunci...

Şi-atunci...

Am început - O, groază! Plăcere-şi-ruşine! Cum pot dezvălui o tain-atâta de frumoasă? - Planul m-a luat precum o Maică învăţându-şi pruncul şi cu-ale mele mâini ascunse-am început...

Am început să mă încătuşez!

O, da! O, da! Mâiniîe-ascunse, până atunci de nici o trebuinţă, acuma desfăcute, lacome şi vii, o clipă nu îşi încetau lucrarea cu sucul cel puternic ce-mi picura din fălci - au început să te *încătuşeze*, trecându-ţi pe deasupra şi prin jur şi pe sub tine. În fiecare clipă săgetându-mă cu frică şi cu veselie. Le-am învârtit printre-ale tale scumpe mădulare mici, în cele mai adânci şi delicate locuri, înfăşurându-te şi dezmierdându-te cu grijă, şi învârtind şi tot legând, până ai devenit un giuvaer strălucitor. Al meu!

— Dar ai răspuns. O ştiu acum. O ştim! O, da, în aprigile tale zvârcoliri, sfielnic mi-ai dat ajutor, întotdeauna, la sfârşit, să cadă fiece şuviţă-n locul ei... *A te lega, a te-nfaşa, Leelyloo iubita mea!...* Cum ni se mai mişcau trupurile în ţesătura întâiului al nostru cântec! Şi-acum încă o mai simt, şi mă topesc de încântare! Cum am ţesut mătasea-n jurul tău, legându-ţi fiecare picioruş micuţ, făcându-te desăvârşit neajutorată. Cum mă priveai fără de teamă, tu, pe mine, monstrul ce te-a capturat! Tu! Nicicând nu ţi-a fost teamă, aşa cum nici mie nu mi-e acum. Nu e ciudat, iubirea mea? Dulceaţa asta care ne inundă când ne supunem Planului. Mare e Planul! Teme-te de el, luptă-te cu el - şi totuşi, păstrează-i dulceaţa.

Dulce a început timpul iubirii noastre, când cel dintâi am devenit noua ta Maică-adevărată, nicicând să nu te izgonesc. Cum te-am hrănit şi cum te-am mângâiat, cum te-am vegheat şi cum te-am dezmierdat! Ce grea răspundere, de a fi Maică! Îngrijorat mi te-am purtat strânsă în braţele-mi ascunse, sălbatic am gonit toţi nepoftiţii, până şi gâzele nevinovate ale iernii, în fiece moment cu teamă să nu te sufoci sau să nu fi strivită!

Şi-n lungul nopţilor fierbinţi, ţi-am îngrijit trupşorul neajutorat, cu grijă slobozindu-ţi fiecare pui de braţ şi de picior, şi îndoindu-i şi-ntinzându-l, şi curăţind din tine fiecare bucăţică, cu limba mea cea uriaşă, şi ciugulindu-ţi micile gheruţe cu dinţii-mi înfricoşători şi desfătându-mă cu gunguritul tău de copilaş, făcându-mă că te mănânc pe când ţipai cu bucurie *Li! Lilili! Iubilili, Leely-lee!* Dar cea mai mare bucurie...

Am vorbit!

Vorbit, noi, împreună, amândoi! Ne-am contopit, împărtăşit, turnat unul în celălalt. Iubito, cum ne-am bâlbâit şi ne-am împiedicat la început, tu în ciudata limbă-Maică-a ta, eu într-a mea! Cum ne amestecam cântările fără cuvinte, apoi cu vorbe chiar, până ce tot mai mult şi tot mai mult ajuns-am să vedem unul cu ochii celuilalt, să auzim şi să gustăm, să ne simţim unul celuilalt lumea, până ce eu am devenit Leelyloo, iar tu ai devenit Moggadeet. Până-n cele din urmă când am devenit un singur lucru nou, noi, împreună, un Moggadeet-Leely, Lilliloo-Mogga, Lili-Moggalooly-deet!

O, draga mea, să fim noi oare primii? Să mai fi fost şi alţii ce-au iubit cu sinele lor depline? O, ce gând trist, că alţii care înainte s-au iubit, nu au lăsat nici o urmă. Să-ţi aminteşti de noi! Ai să-ţi aduci aminte, adorata mea, cu toate c-al tău Moggadeet a stricat totul şi frigul creşte? De te-aş putea numai o dată auzi vorbindu-mi iar, iubita mea cea roşie, nepătata mea. Îţi aminteşti, da, trupu-ţi îmi spune cum că-ţi aminteşti, chiar şi acum. Uşor, mai ţine-mă în braţe, -aşa, uşor. Şi-ascultă-l pe al tău biet Moggadeet.

Mi-ai spus cum e să fii tu, însăţi, mică-roşioară-Lilliloo. Mi-ai povestit de Maica ta, de visurile tale, de bucuriile şi temerile-ţi de copil. Şi eu ţi-am spus despre-ale mele, şi despre toate-nvăţămintele-mi în lume din ziua când Maica mea...

Ascultă-mă, pereche a inimii mele! Timpul zboară!

— În cea din urmă zi-a copilăriei mele, Măicuţa ne-a chemat pe toţi la ea.

— Fiilor! F-fiil-iorr!... (De ce îi scârţâia vocea în felu-acela?)

Fraţii mei s-au apropiat încet, cu teamă, din verdeaţa verii. Eu însă, micul Moggadeet, m-am căţărat în grabă sub arcul cel mare-al trupului Măicuţei, cătând spre blana-aurie-cea-de-Maică. Drept în fierbintea-i peşteră m-am dus, unde-ochii-ei-de-Maică strălucesc, în peştera ce ne-a adăpostit atât de bine tot timpul de când ne-am născut, aşa cum eu te ocrotesc pe tine, tu, floarea-mea-de- zori-de-zi.

Tânjesc să o ating, să o aud vorbindu-ne, cântând din nou. Căci blana-ei-de-Maică mă tulbură, e zdrenţuită şi posomorîtă. Sfios m-apăs pe una din uriaşele-i glande-ale-hranei. O simt uscată, însă o lumină ne-aprinde-adânc în ochiul-

ei-de-Maică.

— Maică, şoptesc. Eu sunt, Moggadeet!

— FIILLLLLOR! Vocea îi bubuie în platoşă. Fraţii mei mai mari i se înghesuie pe la picioare, trăgând cu ochiul înapoi spre soare. Aşa-s de caraghioşi, îngrămădiţi, pe jumătate aurii, pe jumătate negri!...

—- Mi-e frică! scânceşte-alături fratele meu Frim. Asemeni mie, Frim încă-şi mai are blana aurie, de copil. Maica vorbeşte iar, dar vocea-i tună atât de tare c-abia dacă-s în stare s-o-nţeleg.

— IARRR-NA! IARNA, AM SPUS! DUPĂ CĂLDURĂ VINE RECEA IARNĂ. RECEA IARNĂ, -NAINTE DE-A SOSI DIN NOU CĂLDURA, VINE...

Frim smiorcăie mai tare, îl opresc. Ce s-a-ntâmplat, de ce e glasul ei frumos atât de aspru şi străin acum? Ne gungurea mereu aşa de dulce, ne cuibăream în blana ei fierbinte sugând atât de bunele sucuri-de-Maică şi legănându-ne pe ne-ntreruptu-i cântec-de-plimbare *Ee-mooly-mooly. Ee-mooly-mooly,* pe când departe, jos, pământul se rostogolea. O, da, şi cum ne ţineam răsuflarea şi scheunam când începea puternicul ei cânt de vânătoare! *Tann! Tann! Dir! Dir! Dir Hataan! HATONN!* Cum ne-agăţam în clipa-ceea-nfiorătoare când se-arunca asupra prăzii şi auzeam sfâşiatul, mestecatul, înghiţitul în trupul ei, care-nsemnau că în curând glandele-hranei vor fi îmbelşugate.

Deodată văd un fulger negru jos - un frate dintre cei mai mari o ia la fugă! Vocea bubuitoare-a Maicii se sfărâmă. Şi trupul ei uriaş se încordează, şi platoşa-i răsună. Maica mugeşte!

Fugă şi ţipete, acolo, jos! M-ascund adânc în blana ei, sunt azvârlit în toate părţile de salturi.

— AFARA! IEŞIŢI AFARA! urlă Maica. Îngrozitoarele-i labe de vânătoare se izbesc, mugeşte fără vorbe, cutremurându-se, săltând. Când mă încumet să mă uit afară, văd că toţi ceilalţi au fugit. Cu toţii, mai puţin cu unul!

Un trup negru zăcând sub ghearele Măicuţei. E fratele meu Sesso - da! Dar Maica îl sfâşie, îl mănâncă! Privesc cu groază - Sesso cel pe care-1 îngrijea atât de blând, de mândră! Suspin, îngrop capul în blana ei. Dar blana cea frumoasă îmi rămâne-n mâini, blana cea aurie-a Maicii moare! M-agăţ cu disperare, cercând să nu aud mestecăturile, înghiţiturile şi

gâlgâitul. Sfârşitul lumii a sosit, şi-i groaznic, groaznic!

Şi totuşi, fraga mea de foc, chiar şi atunci aproape-am înţeles. Mare e Planul!

Într-un târziu. Măicuţa nu a mai mâncat şi-a început să umble. Pământul plin de pietre saltă jos, departe. Umbletul nu-i e lin, ci mă azvârle, chiar cântecu-i adânc sună ciudat. *Dă-i! Dă-i! Singură! Singură mereu. Şi dă-i!* Dar huruitul încetează. Tăcere. Maica se-odihneşte.

— Măicuţă! îi şoptesc. Măicuţă, eu sunt, Moggadeet! Aici!...

Plăcile de pe burtă i se strâng, un râgâit răsună în adânc.

— Te du, mormăie ea. Te du. E prea târziu. Măicuţa nu mai e.

— Dar nu vreau să te părăsesc. De ce să plec? Maică! mă vaiet. Vorbeşte-mi! şi încep să plâng în gunguritu-mi de copil. *Deet! Deet! Tikki-takka! Deet!* sperând că Maica va răspunde, mormăind adânc, *Brum! Brrumm! Brumaloo-brum!* De-acum văd un ochi-uriaş-de-Maică slab sclipind, dar tot ce se aude e un scrâşnet.

— E prea târziu. Nu mai... Iarna, am spus. Vorbit-am despre iarnă... Şi v-am spus... 'Naintea ei, te du. Te du.

— Spune-mi despre Afară, Maică, -o rog încet.

Alt mormăit sau tuse mă smulge-aproape de la locul meu. Dar când vorbeşte iar, vocea pare-ai suna mai blândă.

— Vorbe? bodogăneşte, vorbe, vorbe, vorbe. Tu eşti un fiu ciudat. Vorbe, la fel ca Taică-tău.

— Ce-i aia, Maică? Ce-i aia un Taică?

Râgâie iar.

— Vorbe mereu. Cresc iernurile, tot zicea. O, da. Spune-le cum că iernurile cresc. Iar eu v-am spus. Târziu. În iarnă, v-am vorbit. E frig!

Şi vocea-i bubuie din nou:

— De-ajuns! E prea târziu!

Afară-i aud platoşa sunând şi zăngănind,

— Maică, vorbeşte-mi!

— Dar te du! Te du-u-u!!!...

Plăcile burţii-i sună-n jurul meu. Sar să m-apuc de un alt cuib de blană, dar se desprinde în strânsoarea mea. Plângând, m-agăţ de-un mădular uriaş din cele pentru mers. E ţeapăn, sună ca de piatră.

— TE DU! mugeşte.

Şi ochii-ei-de-Maică, se zgârcesc, a moarte! Cuprins de panică, alerg în jos, şi totu-n jur se scutură, răsună. Maica îşi stăpâneşte un uragan de furie!

Sar la pământ, în grabă mă strecor în cea mai apropiată crăpătură, mă zbat şi mă ascund sub groaznicele urlete şi zangăte ce plouă-asupra mea de sus, în stânci mă duc cu ghearele de vânătoare ale Maicii sfărmând sălbatic totu-n urma mea.

O, roşioara mea, micuţa mea iubită! Nicicând n-ai cunoscut aşa o noapte! Acele ore înfricoşătoare în care m-ascunde am de monstrul ce-mi fusese Maică bună!

Am mai văzut-o într-un rând, ei, da... Când s-a crăpat de ziuă, m-am cocoţat pe-o margine şi am privit prin ceaţă. Pe-atuncea era cald, şi ceţurile erau calde, calde. Ştiam cam cum arată Maicile; zărisem forme-uriaşe, -ntunecate şi cu coarne cu câte-o clipă înainte de-a fi chemaţi degrab’ sub Maica noastră. O, da, şi-atunci urma un cutremurător strigăt de luptă, şi-i răspundea mugind Maica străină, iar noi ne ţineam strâns, simţind valul de furie ucigaşă, toţi înghiontiţi, izbiţi şi asurziţi, în timp ce Maica pe cealalt-o ataca şi lovea. Şi-odată-n timp ce ea mânca, am scos capul din blană şi-am văzut un alt copil, ciudat, scâncind în rămăşiţele de pe pământ.

Acum, însă, chiar pe Măicuţa mea iubită-am văzut-o stând la pândă-n ceaţă, o namilă atât de cocoşată şi încornorată că numai ochii-cei-de-vânătoare i se-arătau deasupra platoşei ei cenuşie-ruginie, rotindu-se prosteşte după orice mişcă. Îşi croia drum spre munţi şi cum mergea bodogănea un cântec nou şi rău. *Frig! Frig! Gheaţă. Singurătate. Gheaţă! Şi frig! Sfârşire.* Şi nu am mai văzut-o niciodată.

Când soarele s-a înălţat pe cer, am observat că blana aurie se desprindea de peste negrul meu lucios. Şi de la sine braţul meu de vânătoare s-a repezit şi a lovit un săltător, direct la mine-n fălci.

Vezi, fraga mea, cu cât eram mai mare şi mai tare decât tine când Maica noastră ne-a trimis în lume? Şi-acesta e tot Planul. Căci tu încă nici nu erai născută! A trebuit s-o duc aşa-nainte pe când căldura cobora în frig şi-n timp ce iarna lăsa iarăşi loc căldurii ca tu să mă aştepţi. A trebuit să cresc şi să *învăţ.* Şi să învăţ, iubită Lilliioo! Asta e important.. Căci numai

noi, cei negri, avem timp să-nvăţăm - cum spus-a Cel Bătrân.

Învăţăminte-atât de mici, la început! Să bei din apa-ceea netedă fără să te sufoci, să prinzi acele lucruri lucitoare ce zboară şi ciupesc şi să priveşti la norii-de-furtună şi la mişcarea soarelui. Şi nopţile, şi lucrurile-uşoare ce mişcă pe copaci. Şi tufele care se mişcă, se tot mişcă - doar eu, Moggadeet, creşteam mereu mai mare! O, da! Şi ziua când am fost în stare să dobor un gras-căţărător din viaţa sa!

Dar toate-aceste-nvăţături erau uşoare - Planul din trupul meu mă conducea. Şi-acuma mă conduce, Lililoo, chiar şi acum îmi va aduce pace şi bucurie dacă mă supun. Dar n-am s-o fac! Am să îmi amintesc până la capăt, vorbi-voi până la sfârşit!

Îţi voi vorbi de marile învăţăminte. Cum am văzut - deşi eram atât de ocupat să prind şi să mănânc mai mult, mai mult, mereu mai mult - dar am văzut că toate lucrurile-s în schimbare, în schimbare. Sunt *Schimbătoare!* Tufişurile îşi schimbau bobocii-n fructe, căţărătorii îşi schimbau culoarea, chiar soarele se schimbă, şi pământul. Şi am văzut că toate lucrurile sunt împreună cu altele din soiul lor, şi numai eu nu, Moggadeet, Eu eram singur. O, aşa de singur!

M-am dus prin văi în negrul meu cel nou şi lucitor, şi îngânându-mi noul cântec *Turra-tarra! Tarra-tan!* Odată l-am zărit pe fratele meu Frim şi l-am strigat, dar a fugit ca vântul. Singur, s-a dus! Şi am ajuns în valea următoare, găsind copacii toţi jos, la pământ. Şi-n zare am văzut un negru-asemeni mie - dar cu cât mai mare! Uriaş! Aproape ca şi Maica, strălucitor şi lustruit. L-aş fi strigat, dar el s-a ridicat şi m-a văzut şi a urlat aşa de groaznic că şi eu am zburat ca vântul către munţii goi. Tot singur...

Şi-aşa am învăţat, roşioara mea, ce singuri suntem cu toate că îmi era inima plină de iubire. Şi-am pribegit, muncindu-mi mintea şi mâncând, mai mult, mereu mai mult. Văzut-am Urmele; atuncea nu le-am înţeles. Însă am început să-nvăţ lucrul cel însemnat.

Frigul.

O ştii, micuţa mea. Cum sunt, în zilele fierbinţi, Eu-însumi-Moggadeet. Mereu crescând şi învăţând. În căldură gândim, în căldură vorbim. Iubim! Ne facem propriul nostru Plan. O, nu-i aşa, perechea mea întru iubire?

Însă în frig, în noapte - căci nopţile creşteau mai reci şi tot

mai reci - în noaptea rece eu eram - ce? - Nu Moggadeet. Nu Moggadeet-gândind. Nu Eu-Eu-însumi. Numai Ceva-care-trăieşte, şi face tot făr-a gândi. Neajutorat-Moggadeet. În frig există numai Planul. Aproape-am înţeles-o.

Şi într-o zi când fiorii nopţii stăruiau şi se-ascuţeau şi soarele se ascundea în ceţuri... M-am pomenit urcând pe Urme.

Şi Urmele-s parte din Plan, roşioara mea.

Urmele sunt aîe iernii. Acolo trebuie să mergem toţi, noi, negrii. Când frigul creşte mai puternic Planul ne cheamă-n sus, în sus, începem să o luăm pe Urme, în sus de-a lungul culmilor spre frig, spre latura-nnoptată-a munţilor. Sus, dincolo de codri, unde copacii cresc mărunţi şi se prefac în lemn pietrificat.

Aşadar Planul m-a călăuzit şi l-am urmat, prinzând de veste doar pe jumătate. Din când în când intram în raze mai fierbinţi de soare unde puteam face popas ca să mănânc şi să-ncerc a gândi, dar negurile reci se înălţau din nou şi eu o luam din nou, tot înainte, tot mai sus. Am început să văd şi alţi asemeni mie în depărtarea coastelor de munte, mergând în sus fără răgaz. Nu se-nălţau şi nu mugeau când mă vedeau. Nu i-am strigat. Cu toţii ne vedeam de drum în sus spre Peşteri, singuri, fără gândire, orbi. Asemenea urcam şi eu.

Atuncea, însă, s-a-ntâmplat lucrul cel mare.

— O, nu, Lililoo-a mea! Nu *cel mai mare.* Cel mai măreţ din toate, tu eşti şi vei fi mereu. Preţioasa mea gâză-de-soare, puicuţa mea iubită stacojie! Să nu te mânii, nu, nu, tu, părtaşa mea. Mă ţine-ncet în braţe, -ncă puţin. Trebui să-ţi spun învăţătura noastră mare. Ascultă-l, dar, pe Moggadeet al tău, ascultă şi-aminteşte-ţi!

În ultima căldură a soarelui am dat de el, de Cel Bătrân. Înfiorătoare arătare! Atât de vătămat şi schilodit, cu părţi întregi ce-i putrezeau sau îi lipseau... Priveam la el, crezându-l mort. Deodată capul i s-a ridicat sfârşit şi-un croncănit s-a auzit.

— Un... tânăr?

Un ochi i s-a deschis în capul ce-i cocea, şi iute-un zburător l-a ciugulit.

— Aşteaptă... tânărule!

Iar eu l-am înţeles! O, cu dragoste...

Nu, nu, roşioara mea! Cu gingăşie! Cu gingăşie-ascultă-ţi-l pe Moggadeet. Am *vorbit.* Cel Bătrân şi eu! De la Bătrân la tânăr, ne-am împărtăşit. Nu cred că mai e cu putinţă.

— Nici un bătrân, scrâşni. Nicicând să nu vorbim... noi, negrii. Nicicând. Nu e în... Plan. Doar eu... Aştept...

— Plan, repetai, pe jumătate ştiind. Ce este Planul?

— O frumuseţe, şopti el. O frumuseţe-n aer, în căldură... Eu am urmat-o... dar alt negru m-a văzut şi ne-am luptat... şi fost-am vătămat, dar încă Planul m-a făcut ca să-1 urmez până ce-am fost sfâşiat şi sfărâmat şi mort... Dar am trăit! Şi Planul m-a lăsat să-mi văd de drum şi m-am târît aci... ca să aştept... ca să împărtăşesc... dar...

Capul i se-nclină. Iute prinsei un zburător din aer şi-l împinsei spre fălcile-i sfâşiate.

— Bătrânule! Ce este Planul?

Cu greu îl înghiţi, şi dureros, cu singurul său ochi ţintindu-l pe al meu.

-— În noi, spuse, mai plin, mai tare-acum. În noi, mişcându-ne în toate cele ce-s de trebuinţă pentru viaţă. Ai văzut. Până e auriu copilul, cu drag îl creşte Maica sa cât e de lungă iarna. Dar când se face roş sau negru îl goneşte. Nu-i aşa?

— Da, dar...

— Acesta-i Planul! Mereu Planul! Aurul e culoarea grijii-de-Maică, dar negrul e culoarea furiei. Atacă negrul! Negru-i de ucis! Chiar şi o Maică, chiar cu propriul ei copil, nu poate să desfidă Planul. Ascultă-mă, băiete!

— Ascult. Şi am văzut. Dar ce e roşul?

— *Roşul*! mugi. Roşul, culoare a iubirii.

— Ba nu! spusei, Moggadeet nătâng! Cunosc iubirea! Iubirea-i aurie.

Ochii Celui Bătrân se-ndepărtară.

— Iubire... l-auzii oftând. Când frumuseţea se arată-n aer, vei vedea...

Rămase în tăcere. Mă temeam că moare. Ce puteam face? Stăteam tăcuţi acolo împreună în ultima ceţoasă căldură-a soarelui. Nedesluşit puteam vedea în josul povârnişurilor pe ceilalţi negri-asemeni-mie urmându-şi cu-ncăpăţânare drumul în susul propriilor lor Urme, printre grămezile de pomi-de-piatră, în negurile îngheţate.

— Bătrânule! Unde ne ducem?

— Spre Peşterile Iernii. Acesta-i Planul.

— Da, iarna. Frigul, Maica ne-a spus. Şi după iarna rece vine iar căldură. Mi-amintesc, Iarna va trece, nu-i aşa? De ce a

spus că iernurile cresc? învaţă-mă, Bătrânule. Ce e un Taică?

— Tai-că? Cuvânt ce nu-l cunosc. Dar stai...

Capu-i zdrobit se-ntoarce către mine:

— *Iernurile cresc?* A spus aceasta Maica ta? O, frig! O, o, singurătate! bolborosi. O mare-nvăţătură ai primit. Această-nvăţătură la care mi-e şi frică să gândesc.

Ochiul i se rostogoli, palid lucind. Simţii în mine teama.

— Priveşte-n juru-ţi, tânărule. Aceste păduri moarte, împietrite. Cochilii moarte de copaci ce cresc în văile fierbinţi. De ce-s aici? Frigul le-a omorît. Nici un copac în viaţă nu mai creşte-aici. Gândeşte-te, tânărule!

Privii, şi-ntr-adevăr! Era pădure caldă împietrită-n moarte.

— Cândva a fost cald şi aici. Cândva a fost ca-n văi. Dar frigul a crescut tot mai puternic. Creşte şi iarna. Vezi? *Căldura creşte mai puţin, tot mai puţin.*

— Însă căldura-i viaţa! Căldura sunt Eu-însumi!

— Da. În căldură gândim, învăţăm. În frig e numai Planul. În frig toţi suntem orbi... Stând şi-aşteptând aici, m-am tot gândit, a fost cândva o vreme când era cald şi-aici? Oare-am venit aici, noi negrii, în căldură să vorbim, să ne împărtăşim? O, tânărule, e un gând de spaimă. Nu se scurtează timpul de-a-nvăţa, se tot scurtează? Unde se va sfârşi? Vor creşte iernurile pân-acolo când nu vom mai putea-nvăţa nimic şi vom trăi, numai, orbeşte-n Plan, precum căţărătorii graşi şi proşti ce cântă, însă nu vorbesc?

De teamă rece vorbele-i-m-umpleau. Aşa de groaznică învăţătură! Simţii mânie.

— Nu! N-o vom face! Trebuie... trebuie să păstrăm căldura!

— ...Păstrăm căldura?

Se-ncovoie dureros să mă privească.

— Să păstrăm căldura... Un gând mare. Da. Dar cum? Cum? Curând va fi prea frig pentru-a gândi, chiar şi aici!

— Căldura va sosi din nou, spusei. Atunci va trebui să învăţăm o cale de-a o ţine, tu şi eu!

Capul i se-aplecă pe-o parte.

— Nu... Când căldura va veni eu nu voi mai fi aici... Iar tu prea ocupat vei fi, pentru-a gândi, tânărule.

— Am să te-ajut! Am să te duc la Peşteri!

— La Peşteri, gâfâi. În fiecare dintre ele sunt doi negri-

asemeni ţie. Unul trăieşte, cu gândurile amorţite, aşteptând să treacă iarna... Şi cât trăieşte, şi mănâncă. Pe celălalt mâncându-1, astfel trăieşte. Acesta-i Planul. Aşa cum tu mă vei mânca, da, tânăruţul meu.

— Nu! exclamai cu groază. În veci n-am să-ţi fac rău!

— Când vine frigul, ai să vezi, şopti. Mare e Planul!

— Ba nu! Greşeşti! Voi frânge Planul!

Un vânt de gheaţă răbufni din către vârf; soarele moare.

— În veci n-am să-ţi fac rău! răcnii. Greşeşti când spui astfel!

Solzii armurii mi se înălţau, coada-ncepu la rându-i să lovească. Prin ceţuri i-auzeam horcăiturile.

Îmi amintesc c-am tras un lucru negru, greu, în Peşteră.

Îngheţatul frig, ucigaşul frig... În frig te-am ucis.

Leelyloo. Nu s-a împotrivit.

Mare e Planul. A primit tot, poate simţind chiar o ciudată bucurie, aşa cum simt şi eu acum. În Plan e bucurie. Dar dacă Planul e greşit? *Iernurile cresc.* Au şi căţărătorii-graşi un Plan al lor?

O, ce gând greu! Şi cum am încercat, roşioara mea şi bucuria mea! Tot timpul zilelor fierbinţi ţi-am explicat, iarăşi şi iarăşi. Cum o să vină iarna şi ne va schimba dacă nu vom păstra căldura. Ai înţeles! Mă-mpărtăşeşti, mă înţelegi acum, flacăra mea preţioasă - deşi nu poţi vorbi îţi simt iubirea ce mi-o-mpărtăşeşti. ...Uşor!...

O, da, făcut-am pregătiri, Planul nostru propriu. În chiar cea mai aprinsă din călduri făcut-am Planul nostru pentru frig. Or fi făcut şi alţi îndrăgostiţi aşa? Cum am mai căutat, ducându-te cu mine, bobocul meu scump de cireş, am străbătut lanţuri întregi de munţi, urmând spre soare până ce-am găsit această cea mai caldă dintre văile fierbinţi, din partea însorită. Desigur, frigul va fi slab aici, mi-am spus. Cum ne-ar putea ajuge-aici ceţurile reci, vântoasele de gheaţă care mi-au îngheţat Eul cel mai adânc şi m-au târît în sus pe Urme în Peşterile moarte ale Iernii?

De astă data-l voi desfide!

De astă dată te am pe *tine.*

— Nu mă du acolo, Moggadeet al meu! m-ai implorat, înspăimântată de necunoscut. Nu mă du în frig!

— Niciodată, Leeliloo! Niciodată, jur. Nu-s eu Măicuţa ta,

roşeaţă mică?

— Dar ai să mi te schimbi! Frigul uitarea-ţi va aduce, nu e acesta Planul?

— Zdrobi-vom Planul, Lili. Te văd crescând din ce în ce mai mare şi mai grea, căpşuna mea de foc - şi mai frumoasă! Curând nu te voi mai putea purta cu uşurinţă, nu te-aş putea purta nicicând spre ale Iernii Urme. Şi nu te-oi părăsi în veci!

— Dar eşti atât de mare, Moggadeet! Când va sosi schimbarea vei uita, şi-ai să mă duci în frig.

— Nici gând! Căci Moggadeet al tău are un Plan mult mai adânc! Când ceţurile vor porni, am să te duc în cel mai depărtat şi mai fierbinte-ungher al peşterii aceste şi-acolo un perete am să ţes, aşa încât să nu poţi fi trasă afara niciodată. Şi niciodată, niciodată n-am să te părăsesc. Nici măcar Planul nu-l poate smulge pe Moggadeet de lângă Leelyloo!

— Dar vei fi nevoit să pleci la vânătoare, după mâncare, şi-atunci frigul te va răpi! Mă vei uita şi vei urma iubirea rece-a iernii şi mă vei părăsi acolo şi-am să mor! Poate acesta-i Planul!

— O, nu, preţioasa mea, roşioara mea! Nu te speria, nu plânge! Ascultă dar Planul lui Moggadeet al tău! De-acum încolo voi vâna de două ori mai mult. Voi umple peştera de jos şi până sus, boboc îmbujorat, grăsuţ şi scump, cu hrană am s-o umplu de pe-acum, aşa că voi putea să-ţi stau alături toată iarna!

Şi-aşa am şi făcut, nu, Lilli-a mea? Prostuţul Moggadeet, cum am vânat, cum am adus şopârle, săltători, căţărători-graşi cu grămada. Ce nebun! Fără-ndoială că au putrezit, acolo în căldură, grămezile s-au înverzit ţi s-au făcut vâscoase - dar încă bune, ce zici, fraga mea? — aşa c-a trebuit să le mâncăm acum, să ne-ndopăm precum doi prunci. Şi cum ai mai crescut!

O, şi ce frumoasă te-ai făcut, comoara mea! Aşa de repede te-ai împlinit, grăsuţă şi de strălucire plină, dar rămânând totuşi micuţa mea, scânteia mea de soare. În fiecare noapte după ce-ţi dam să mănânci îţi desfăceam mătasea să-ţi mângâi capul, ochii, urechiuşele, şi tremuram de încântarea minunatei clipe când îţi eliberam întâiul picioruş, să-l mângâi, să-l lucrez şi să-l apăs pe pungile-mi-de-la-gâtlej ce palpitau. Şi uneori îţi liberam chiar două, spre bucuria-mpărtăşită de-a te vedea mişcând. Şi-n fiecare noapte-mi lua mai mult, în fiecare dimineaţă-mi trebuia mai mult fir de mătase pentru a te lega. Ce mândru mai eram, Leely a mea, Lillilo!

Atuncea mi-a venit gândul cel mare.

Cum te-nvârteam atât de gingaş în gogoaşa ta strălucitoare, m-am gândit, de ce nu aş putea lega căţărători-graşi încă vii? Să-i ferec vii, să le rămână dulce carnea, şi să ne fie de folos pe timpul iernii!

Aceasta fost-a o idee mare, Lilliloo. Şi am făcut-o, şi-a fost bine. Mulţime de căţărători zidiţi într-un tunel, şi multe, multe alte lucruri deasemeni, în timp ce soarele mergea-napoi spre iarnă şi umbrele creşteau şi tot creşteau. Căţărători şi săltători şi toate câte mai erau făpturi bune la gust şi chiar – O, Moggadeet deştept! - frunze şi coji şi alte lucruri fel de fel ca să mănânce! O, sigur învinsesem Planul de acum!

— Zdrobit-am Planul fără de-ndoială, Lilli-roşioara mea. Căţărătorii mâncă scoarţa şi lăstarii, şi săltătorii sucul lemnului, alergătorii mari rumegă iarba, iar noi îi vom mânca pe toţi!

— O, Moggadeet, cât eşti de iscusit! Crezi că adevărat putem învinge Planul? Mi-e teamă! Te rog, dar, dă-mi un săltător, cred că se face frig.

— Dar ai mâncat cincisprezece săltători, micuţa mea! te-am tachinat. Cât te-ai mai îngrăşat! Lasă-mă să mi te privesc din nou, da, trebuie să-1 laşi pe Moggadeet să te mângâie cât mănânci. Ah, cât de dragă-mi eşti!

Şi, desigur - O, îţi aminteşti cum a-nceput atunci iubirea noastră cea mai mare. Căci când te-am dezvelit, în pragul unei nopţi în care primul nor de frig plutea în aer, că te schimbaseşi am văzut...

S-o spun?

Văzut-am blana ta de taină. *Blană-de-Maică.*

Întotdeauna curăţisem gingaş locu-acela, dar fără greutate de-a m-abţine. În noaptea-aceea însă, când am înlăturat şuviţele mătăsii cu ghearele-mi uriaşe de vânat, ce noi delicii îmi văzură ochii! Nu mai erai roz-pală, ci de un roşu-aprins! *Roşu!* Văpaie stacojie precum e cea mai roşie suroră, bătând în auriu! Şi agitându-te, încolăcindu-te, înrourată - O! îmi porunceai să te dezvălui, toată! O, cum m-au mai topit ochii tăi blânzi şi răsuflarea ta cu dulce iz de mosc şi mădularele-ţi fierbinţi şi grele în strânsoarea mea!

Sălbatic smuls-am utlimele fâşii, înmărmurit de bucurie pe când tu-ncet îţi întindeai toată roşeaţa-nvăpăiată înaintea mea. Am ştiut atunci — am ştiut *noi amândoi!* — că dragostea

ce o simţisem înainte fusese doar un început. Deoparte mi-au căzut braţe-de-vânătoare şi mâini-ascunse, mâinile ce ţesuseră-au crescut, pline de viaţă nouă, aproape dureroasă. Nici nu puteam vorbi, sacii-gâtlejului umplându-mi-se, -umplându-mi-se! Şi mâinile-de-dragoste singure mi s-au înălţat, în încântare fără margini apăsând, pe câtă vreme ochii mi se-aplecau tot mai aproape, mai aproape de victoriosu-ţi *roşu!*

Dar, dintr-o dată, Eu-Eu-însumi, Moggadeet, m-am deşteptat! Sărit-am înapoi:

— Lilli! Ce ni se-ntâmplă?

— O, Moggadeet, te iubesc! Ci nu pleca!

— Ce-i asta, Leelyloo? Să fie-acesta Planul?

— Ce-ţi pasă? Moggadeet, nu mă iubeşti?

— Mă tem! Mă tem să nu-ţi fac rău! Tu eşti atât de mică! Eu-ţi sunt Maica...!

— Nu, Moggadeet, priveşte! Sunt tot atât de mare ea şi tine. Nu-ţi fie teamă.

M-am tras-napoi - O, greu, greu! - şi-am încercat să te privesc în pace.

— Adevărat, roşioara mea, ai mai crescut. Dar braţele îţi sunt atât de noi, de gingaşe! O, nici nu pot privi!

Acoperindu-mi ochii-am început să ţes o pânză de mătase, spre-aţi stinge înnebunitorul roşu.

— Trebuie s-aşteptăm, Lilli-liiioo. Trebui să continuăm ca înainte. Nu ştiu ce-nseamnă graba asta stranie; mă tem că îţi va face rău.

— Da, Moggadeet. Vom aştepta.

Şi-am aşteptat. O, da. În fiecare noapte era tot mai greu. Am încercat să fim ca înainte, fericiţi, iar Leely-Moggadeet. În fiecare noapte-ţi mângâiam acele braţe lucitoare ce păreau să mi se-ofere ele-însele pe când le înfăşam şi desfăşam în şir, dar graba se-nălţa-n mine tot mai fierbinte, tot mai tare. Să te dezvălui toată! Să mă uit din nou la trupu-ţi pe de-a-ntregul!

O, da, iubita mea, simt - de neîndurat - cum şi tu ţi-aminteşti cu mine acele zile de urmă ale iubirii noastre preacurate.

Mai frig... mai frig. În zori când mă duceam s-adun căţărătorii, pe blană le-apăurse o albeaţă, iar săltătorii nu se mai mişcau. Şi soarele se cufunda mereu în jos, mai palid, şi ceţurile reci deasupra spânzurau, cătând în jos. Curând nici n-

am mai îndrăznit să ies afară. Stăteam de-a lungul zilei lângă zidu-ţi de mătase, şi îngânam ca orice Maică *Brum-a-loo, Mooly-mooly, Lilliloo, lubi-Leely.* Puternic Moggadeet!

— Vom aştepta, da flăcăruia mea. Planului nu i ne vom supune! Nu suntem noi mai fericiţi ca toţi ceilalţi, aici cu dragostea ce ne-o împărtăşim, în grota noastră buna şi fierbinte?

— O, da, desigur, Moggadeet.

— Acuma sunt Eu-Însumi, sunt puternic. Îmi pot dar face singur Planul meu. N-am să mă uit la tine până... până căldura, soarele, va reveni.

— Da, Moggadeet ... ... Moggadeet? Sunt amorţită.

— O, scumpa mea, stai... uite, că deschid mătasea cu nespusă grijă, şi nu mă uit... nu mă...

— Tu, Moggadeet, nu mă iubeşti?

— Leelyloo! O, glorioasa mea! Mă tem, mă tem...

— Priveşte, Moggadeet! Mă vezi cât sunt de mare, cât de tare?

— O, roşioaro, mâinile... mâinile mele... ce îţi fac?

Căci mâinile mele ascunse apăsau, şi apăsau să iasă calde sucuri din sacii-mei-de-la-gâtlej şi gingaş, gingaş deasupra dulcea-ţi blană-de-Maică şi-*aşezau darul meu în locurile tale tăinuite.* Şi cum faceam aceasta, ochii ni s-au îmbrăţişat şi braţele şi ele ni s-au încleştat.

— Iubito, te-am lovit?

— O, nu, drag Moggadeet! O, nu!...

O, adorata mea, acele ultime zile ale iubirii noastre!

Afară lumea se făcea mereu mai rece, căţărătorii - slabi nu mai mâncau şi săltătorii zăceau ţepeni şi-ncepeau să pută. Dar noi tot mai păstram căldura în adânc şi eu încă-mi hrăneam iubita cu ultimele resturi ce le-aveam. Şi-n fiecare noapte noul ritual al dragostei era mai liber, mai bogat ca înainte, deşi mă străduiam să ascund totul afară de-o singură parte a dulcelui tău trup. Însă în fiecare dimineaţă tot mai greu mi-era să pun la loc cătuşa de mătase-n jurul a talor braţe-mari-de-vânătoare.

— Moggadeet! De ce nu mă mai legi? Mi-e teamă!

— O clipă, Lilli, doar o clipă stai. Mai trebui să te mângâi doar o dată...

— Mi-e frică, Moggadeet! De-ajuns acuma şi mă leagă!

— De ce, iubirea mea? De ce să te ascund? Doar n-o fi

asta vreo parte nebunească din Plan?

— Nu ştiu, mă simt aşa ciudat. Moggadeet, mă... mă... mă schimb!

— Creşti tot mai glorioasă-n fiecare clipă, Lilli a mea, numai a mea. Lasă-mă să mă uit la tine! Nu-i bine să te leg!

— Nu, Moggadeet! Nu!

Dar n-ascultam, aşa-i? O, Moggadeet-nătâng-care-crezuse-că-ţi-e-Maică! Mare-i Planul!

N-am ascultat, nu te-am legat. Nu. Ci le-am smuls pe toate, ne-nvinsele cătuşe de mătase. Nebun de dragoste pe toate-odată le-am sfâşiat, grăbindu-mă de la un braţ la altul până ce-ntregul trup ţi s-a înfăţişat. Şi-n fine... te-am văzut întreagă!

O, Lililoo, tu, cea mai mare Maica!

Nu eu-ţi fusesem Maică! Tu-mi erai!

Strălucitoare şi măreaţă stai întinsă, cu platoşa proaspăt crescută şi cu putemicete-ţi braţe-de- vânat mai groase decât capul meu! Ce făurisem? Tu! O Supra-Maică, o Maică-aşa cum nimeni niciodată n-a văzut!

Înmărmurit de încântare, am privit.

Şi-uriaşu-ţi braţ de vânătoare s-a înălţat şi m-a-nşfacat.

Mare e Planul. N-am simţit decât o mare bucurie când fălcile-ţi de fier m-au înhăţat.

Aşa cum simt şi-acum.

Şi astfel ne sfârşim, Lilliloo-a mea, roşioara mea, căci copilaşii-ţi forfotesc prin blană şi Moggadeet al tău nu mai poate vorbi. S-aproape devorat. Şi frigul creşte, creşte, şi ochii-tăi-de-Maică cresc, şi strălucesc. Curând vei fi tu singură, cu copilaşii noştri, şi timpul cald va fi aici din nou.

Ai să-ţi aduci aminte, pereche a inimii mele? Ai să-ţi aduci aminte şi-ai să le spui?

Le spune despre frig, Leelyloo. Le spune de iubirea noastră.

Le spune*... iernurile cresc*.

[**First published in „The Alien Condition”, ed. Stephen Goldin, Ballantine 1973**]